

HOOFDSTUK 1

Een nieuwe
start

HOOFDSTUK 1

Yanie: Morgane? Ben je er?

Ik: Ja! Wat is er nu weer?

Yanie: Ik mis je zo!

Ik: Ik weet het, Yanie. Dat heb je me al drie keer geschreven vanmorgen. Je overleeft het wel, geen zorgen!

Yanie: Ik denk het niet! Ik kan niet meer slapen sinds je vertrokken bent.

OMG!

Ik: Dat was gisteren!

Yanie: Precies! Ik heb vannacht geen oog dichtgedaan!

Ik: Hou toch op met dat drama. Ik ben toch niet dood!

Yanie: Nog niet, maar dat komt wel! Je zult een heel jaar doorbrengen in een superstreng internaat! Geloof me, dan wil je dood!

EEN NIEUWE START

Ik: Het is geen internaat, maar een peda¹.

Yanie: Ik zie geen verschil. O!
En vergeet je uniform niet! Dat ga je haten, ik zweer het je!

Ik: Genoeg, Yanie! Er is geen uniform, dat heb ik al gezegd. Het is geen privéschool, maar een middelbare school² zoals alle andere.

Yanie: In elk geval, mij krijgen ze niet zover dat ik op mijn school wil slapen!

Ik: Ik heb niet echt de keus als ik niet elke dag een uur in de bus wil zitten.

Yanie: Is je nieuwe huis zo ver weg?

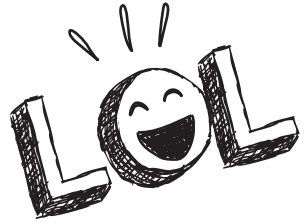
Ik: Wat wil je? Het is het platteland! 😊

1 Peda: tehuis voor studenten.

2 Middelbare school: in Quebec gaan scholieren 5 jaar naar de middelbare school, van hun 13de tot hun 17de.

HOOFDSTUK 1

Yanie: Ik wens je veel plezier tussen de koeien, kippen en mais!

Ik: Luister, ik moet weg. Ik heb een drukke dag. We zien elkaar gauw?

Yanie: Ja, maar je belooft me vaak te appen, hè?

Ik: Ja, hoor!

Yanie: Wanneer? Straks? Vanavond? Niet later dan vanavond, oké? Want ik ken jou! Je bent in staat me vannacht al te vergeten.

Ik: Ik zie niet hoe dat kan gebeuren met de massa berichtjes die je me op een dag stuurt! 😊 Ik app je voor ik naar bed ga, beloofd.

Yanie: Ik reken op je!

EEN NIEUWE START

Ik zet mijn telefoon uit en stop hem in mijn jaszak, met een grote glimlach op mijn lippen. Arme Yanie! Ze brengt me aan het lachen met al haar drama. Ik verander van school, ik ga toch niet naar het slachthuis! Het leven geeft me de kans om iets anders te ontdekken en nieuwe vrienden te maken. Ik kan er maar beter van genieten, toch? Daar is niets verkeerd aan!

Veel mensen zijn bang voor verandering. Maar ik zit zo niet in elkaar. Waarom zou je eigenlijk bang zijn? Waarom zou ik doen zoals andere mensen? O, ik zou kunnen doen alsof, dat is waar! Maar zou ik dan gelukkiger zijn? Ik denk het niet.

Het is mijn leven. En het mooie is dat ik ermee kan doen wat ik wil. Ik neem mijn eigen beslissingen. Ik stippel mijn weg uit. Ik heb de touwtjes in handen en ik rol die centimeter voor centimeter af in mijn ontdekking van duizenden- en-een schatten die verborgen zijn in de wereld. In mijn tempo. *Wanneer* ik wil en *hoe* ik wil.

‘Wat ga je doen als je groot bent, Morgane?’ O, die vraag altijd! Die stellen ze je zo vaak als je jong bent! Windvaan als ik ben – de favoriete uitdrukking van mijn moeder als ze mij beschrijft

HOOFDSTUK 1

– ben ik al honderden, duizenden keren van gedachten veranderd.

Toen ik drie was, wilde ik een prinses in een pyjama zijn. Waarom een pyjama? Omdat jurken me niet interesseerden. En laten we eerlijk zijn, ze interesseren me nog altijd niet. Het enige dat ik wilde, was paardrijden, lol maken met de hofnar en brood eten tot mijn buik bijna knapte.

Op mijn zesde droomde ik ervan een zee-meermin-verpleegster te worden, om zieke dol-fijnen te verzorgen, om voor nijlpaardbaby's te zorgen en te spelen met de zeesterren. Niets buitengewoons, toch?

Daarna, rond mijn tiende, had ik het beste idee aller tijden! Ik zou het eerste meisje worden dat de wereld rondging op haar handen, met haar voeten in de lucht. Ik heb dus geoefend, geoefend en geoefend, en uiteindelijk heb ik het project aan het eind van de straat opgegeven. De wereld rond? Dat was veel te ver. En ook veel te pijnlijk!

Vandaag moet ik ernstig nadenken over mijn toekomst. Ik ben nog niet volwassen, maar ik ben ook geen kind meer. Mijn moeder zegt: een tiener. Ik haat dat woord, want dat overlaadt ons met supernegatieve clichés. Tiener = puistjes

EEN NIEUWE START

in je gezicht, blokjes op je tanden, het begin van je menstruatie, je stem die verandert, een snor die er nog niet echt een is (afscheren, jongens!), hormonen die ons doen lachen als er gehuild moet worden (en die ons doen huilen als je moet lachen), liefdesverdriet, vrienden die je laten vallen. Maar vooral: tiener zijn = aftellen. Van het vijfde wiel aan de wagen naar vieren dat je jong bent, van de regel van drie naar tweederangs, tot liefde op het eerste gezicht.

Maar liefde op het eerste gezicht, dat is niets voor mij. Tijdverlies. Ik heb wel wat beters te doen dan opgewonden te worden van een paar mooie ogen bij de een of een nieuw kapsel bij de ander. Kan me niet schelen of de populairste jongen van de school mijn nieuwe T-shirt opgemerkt heeft. Het interesseert me niet wat de mensen vinden van de kleur van mijn nagellak. Echt! Ik beweert niet dat ik totaal onverschillig ben voor mannelijk schoon – ik ben toch ook niet van steen! – maar ik voel me meer aangetrokken door een jongen die naar documentaires kijkt en interesse heeft voor wat er in de wereld gebeurt dan door eentje die goals bij de vleet maakt in voetbalwedstrijden. Zie je? En zulke jongens zijn niet dik gezaaid in mijn omgeving.

HOOFDSTUK 1

Om terug te keren naar de vraag van één miljoen, je weet wel: die van mij een verantwoordelijke en evenwichtige (hum, hum!) volwassene zal maken. Het antwoord is met de jaren vanzelf gekomen. Vandaag is het duidelijk. Ik word journaliste. Maar niet zomaar een journaliste. O nee! Geen weerberichten voor mij. De horoscoop of sport: boeit me niet. De buurtnieuwttjes die alleen maar goed zijn voor roddeltantes – zoals: wist je dat de gemeente een nieuw reglement heeft aangenomen over hondenpoep? – geen sprake van dat ik me daarmee bezighoud. Nee, wat ik zou willen maken, zijn verhalen over mensen. Reizen. De wereld ontdekken. Op zoek gaan naar maatschappelijke onderwerpen die tegelijk opwindend en controversieel zijn. Onderwerpen die de bevolking aan het denken zetten. Vragen doen stellen. Beslissingen doen nemen.

Dat ben ik.

Dat is Morgane.

En ik heb de perfecte manier gevonden om te oefenen en tegelijk te laten zien wie ik echt ben: ik ga een schoolkrant op poten zetten. Maar let op! Ik heb het hier over een echte krant. Die niets te maken heeft met die vodden zonder inhoud die meestal de ronde doen in middelbare

EEN NIEUWE START

scholen. Ik wil een uniek blad maken, op mijn manier. En ik heb me in de zomer goed voorbereid. Ik heb een paar columns geschreven gebaseerd op mijn eigen levenservaringen. Hier heb je er een voorbeeld van.

VERANDERING, dat is niet zo erg!

Wat een mooie kop voor een artikel, vind je niet? Er is zoveel te zeggen over veranderingen dat ik niet goed weet waar ik moet beginnen.

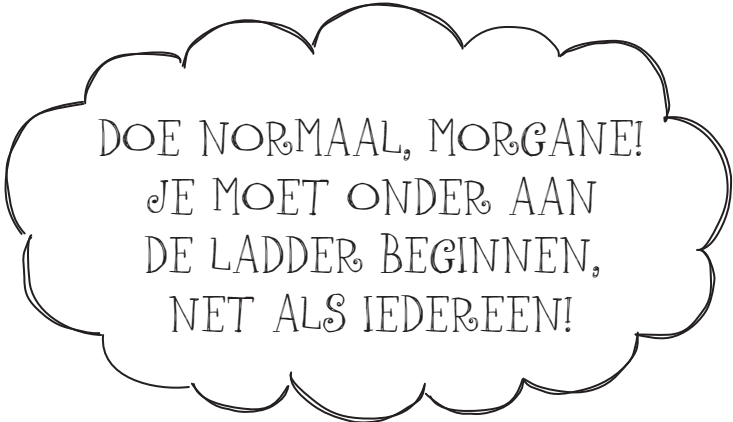
Laten we beginnen met de definitie van het woord 'verandering'. Volgens Van Dale is dat een 'wijziging', of een 'afwisseling'. Een verandering kan traag en geleidelijk gebeuren of, omgekeerd, plots en snel.

Maar de vraag die we ons moeten stellen is: wat willen we echt wijzigen? Onze eetgewoonten? Onze mentaliteit? Ons ecologische engagement? Onze woonplaats, onze vrienden? Waarom denk je er niet eens even over na? Elke mens reageert anders op verandering.

Wat mij betreft, ik verwelkom veranderingen met open armen! Ik grijp elke kans aan die ik krijg...

EEN NIEUWE START

Potvolalfalfa, ik heb talent! Mijn artikel verdient het om gepubliceerd te worden in een grote krant!

DOE NORMAAL, MORGANE!
JE MOET ONDER AAN
DE LADDER BEGINNEN,
NET ALS IEDEREEN!

Dat is waar! Dus hier is mijn plan. Ik zoek de verantwoordelijken van de schoolkrant op en overtuig hen om me een plek te geven in hun ploeg. Ik heb een sterk en overtuigend argument voorbereid, ze kunnen me niet weigeren. En als ze, ondanks alles, besluiten dat ze me niet nodig hebben, wel, dan begin ik met mijn eigen blad! Jammer voor hen!

BLIJF KALM, MORGANE!
HET IS JE EERSTE DAG OP DEZE
SCHOOL. RUSTIG MAAR! JE

HOOFDSTUK 1

BENT NIET VERPLICHT METEEN AL VIJANDEN TE MAKEN!

Nee, maar ik moet ook niet over me heen laten lopen. Ik heb de uitdaging aangenomen en verander van school, dus nu moet ik bewijzen dat ik de goede beslissing genomen heb.

Een paar weken geleden kreeg mijn moeder een droomjob aangeboden. Natuurlijk moedigde ik haar aan om de baan aan te nemen. Toen ze bekende dat we zouden moeten verhuizen, stelde ik haar gerust, dat is oké voor mij. Verhuizen? Geen probleem! Naar een andere stad? Waarom niet? Maar toen ze me uitlegde dat we op het platteland zouden gaan wonen, dat ik van school zou moeten veranderen en dat ik ook nog eens in een peda van mijn nieuwe school zou moeten wonen, heb ik wat getwijfeld. Maar niet langer dan dertig seconden. Daarna zei ik ja!

Sommige mensen vinden dat verschrikkelijk, dodelijk zelfs. Ik niet. Ik ben niet zo. Mijn vriendinnen zijn een beetje anders (om niet te zeggen helemaal anders). Ze hebben zichzelf leeggehuild toen ik hun het nieuws vertelde. Louba smeekte me om mijn moeder te

EEN NIEUWE START

overtuigen om dat waanzinnige plan te laten varen en Yanie dreigde ermee dat ze me nooit meer aan zou spreken als ik toegaf om te verhuizen. Ik hoor hen nog bezig toen ze probeerden me van gedachten te doen veranderen:

— Wat? Je slaapt op je school? Wat verschrikkelijk! zei Louba met opgezwollen ogen en een bleke huid.

— En je moet je kamer delen met een onbekende? ging Yanie verder en ze keek me aan alsof ik de meest onverantwoordelijke persoon ter wereld ben. Kom op, zeg!

— Je zult er megaongelukkig zijn!

— Je zult ons te hard missen!

— Het is het einde der tijden!

Je zou zeggen dat ze vergeten zijn wie ik ben. Ik heb altijd graag een uitdaging aangenomen. Ik ben in alles geïnteresseerd, overal en altijd. Ik verwelkom wat het leven me biedt met open armen en ik probeer er het maximum uit te halen. Ik kus dit geweldige avontuur op beide wangen en ik geef het een dikke knuffel. Dit is een kans van onschatbare waarde voor me.

Natuurlijk zal ik mijn vriendinnen missen. We hebben alle drie zoveel mooie dingen meegemaakt! Maar ik verhuis toch niet naar Peru!

HOOFDSTUK 1

We zullen elkaar af en toe zien. We bellen elkaar. We chatten met elkaar.

Wat wel een beetje lastiger zal zijn, is mijn moeder niet zo vaak zien. Ze is bij uitstek degene die ik het meest zal missen. En ik weet dat ze het zonder mij ook zwaar zal hebben. Ondanks alles ben ik niet ongerust. Wij tweeën zijn sterk. We komen er wel uit. Dat hebben we altijd gedaan, dus ik zie niet in waarom dat zou veranderen.

Vandaag is eindelijk de grote dag daar. Na een goed gevulde zomer ga ik eindelijk naar mijn nieuwe school. De lessen beginnen pas over twee dagen, maar we zijn eerder uitgenodigd zodat we ons kunnen installeren voor de eerste schooldag.

Bij mijn aankomst kreeg ik een stapel papieren en een kamernummer, en ze wensten me een mooi schooljaar. En ik vroeg voorzichtig aan mama om naar huis te gaan en me alleen te laten. Ik weet dat het moeilijk is voor haar, maar ik wil dit pad alleen bewandelen. Mijn nieuwe omgeving leren kennen. Me installeren. Mensen leren kennen. Mijn plekje vinden. Natuurlijk duurde het niet lang of ze stuurde me een bericht:

EEN NIEUWE START

Mama: Gaat alles goed? Heb je je kamer gevonden? Je liep toch niet verloren, hoop ik?

Ik: Je bent pas 2 minuten weg! Geef me wat tijd! Ik app je later, oké?

Mama: Beloofd?

Hi!
Hi!

Ik: Beloofd. Maar ik kan niet lopen en chatten tegelijk. Ik heb zoveel koffers, of was je dat vergeten?

Mama: Ja, sorry. Vergeet niet dat ik je vrijdag na de lessen kom halen. We maken er samen een fijn weekend van.

Ik: Prima! Geef Loebas een kus van me.

Mama: Alleen Loebas? 😊

Ik: Welnee. Ook Popje. En Johnny Depp. En... Oké, geef ze allemaal een kus van me!

HOOFDSTUK 1

Mama: Kushandjes toch?
Geen sprake van dat ik mijn
lippen op je beesten zet!

Ik: Ja, ja. Kushandjes zijn
goed! Hou van je!

Mama: En ik van
jou, mijn duifje!

I ♥ u